

Radiografia del teatre familiar a Barcelona

Núria, Martina, Marcel, Adrià i Miquel, al Tantarantana ■ O. DURAN

“Calen dos mesos per entrar a L'Auditori”

Martina i Marcel Sanz (6 i 4 anys) conviden al seu nebot Adrià (3) al Tantarantana. Hi van amb els pares, Miquel Sanz i Núria Garcia. Van al teatre com una activitat festiva i familiar més. Els agrada variar. El cap de setmana anterior, van anar d'excursió. Veïns del Guinardó, s'estrenen al Tantarantana. Altres cops han anat al SAT!, al Regina i a L'Auditori. L'experiència més satisfactòria va ser el concert per a nens. Però, adverteixen, per aconseguir entrades

“cal fer reserva dos mesos abans”. Els va agradar perquè els músics passejaven entre ells i perquè és un escenari lluminós. Es veu que la foscor en una funció d'*Els 3 porquets* va fer una mala passada a la Martina. De fet, si aquest dia han decidit anar al teatre és per reforçar l'activitat extraescolar de la filla: es veu que el primer dia no va ser satisfactori. El Regina és el teatre més barat. Els 7,5 del Tantarantana no els semblaria car, si els pares paguessin menys. ■

Meritxell, Jana i Roger, asseguts a la platea del Poliorama ■ O. DURAN

“Que agradi sobretot als nens”

Jana i Roger Gómez-Olivé (4 i 6 anys) són assidus del teatre. Fa uns dies van estrenar-se, però, al Poliorama. Són veïns de Sant Andreu. Si s'han desplaçat fins a la Rambla de Barcelona és gràcies al reclam del Centre de Titelles de Lleida. Sovintegen el SAT!, però també han anat al Poble Espanyol, al Tantarantana o a la Fundació Miró. No hi veuen gai-

res diferències de cartell. Probablement, perquè es guien pels espectacles i les companyies: trien els que coneixen o estan recomanats. La preferència és que l'obra agradi als nens, “però si ens agrada a nosaltres, millor”, diu Meritxell Cases, la mare. I els preus? Procuren aprofitar tots els descomptes com el carnet de la biblioteca. ■

“Ens estrenem”

Gisela Mitjavila (8 anys) havia anat al teatre amb l'escola però, fins aquest mes d'octubre, no ho havia provat amb el pare. Ara, diu Àlex Mitjavila, el pare, “quasi ens estrenem”. Veïns de l'Hospitalet van anar a parar al SAT! fent consultes per internet. De fet, l'1 d'octubre van debutar amb *L'estació*, un muntatge de fusió amb *hip-hop*, claqué i contemporani que, en realitat, no figura dins de la programació familiar. Els va agradar molt. A la sortida, van veure que just sis dies després, hi havia programat un musical (*La Ventafocs, el musical amb ritme dels 50*) i ja s'ho van reservar. Amb tota probabilitat, també deuriem encertar perquè l'obra de La Roda juga amb molta eficàcia amb un musical rock en què la Ventafocs és una mena de Sandy de *Grease* i el Príncep, un alumne nouvingut a la High School que s'ha inscrit a l'equip de beisbol de l'escola (que es fan dir *els Prínceps*). Consideren un bon preu 8,5 euros per cap per al musical. Tampoc no els van semblar excessius els 16 del muntatge *L'estació*, tot i que reconeixen que el preu deu pujar molt als que són família nombrosa. ■

Àlex, Gisela i Alba, al SAT! ■ O. DURAN

“Que continuïn fins que elles vulguin”

Meritxell, Queralt, Aina i Lluís, a La Sala de Sabadell ■ JUANMA RAMOS

Queralt i Aina (4 anys i 16 mesos) tenen uns pares (Meritxell Coll i Lluís Mourelo) que els volen traspassar el gust pel teatre. Quan eren solters, ells anaven al teatre. Ara, amb la paternitat, assumeixen el canvi de programa i van a veure muntatges que tinguin garanties que les nenes no s'avorriran. Veure teatre va amb el caràcter de la Queralt; és d'hora per saber-ho de l'Aina. Ara, “esperem que continuïn, fins que elles vul-

guin”, diu el pare. Veïns de Castell del Vallès tenen dos cartells de referència: la programació de la Xarxa local i La Sala Miquel Hernández de Sabadell. No es plantegen anar a Barcelona: “anar amb cotxe a Sabadell ja mareja les nenes”, diu la mare. Els preus als teatres del Vallès Occidental són més barats. De 3 a 5 euros a Castellar i un preu semblant a La Sala amb el carnet d'amics: “és assequible”, comenta el pare. ■

Crítica
teatre

Jordi Bordes

Dolça
crueltat

Polzet

Companyia Pa Sucat
Dimecres, 19 d'octubre. TNC

La companyia Pa Sucat ha volgut celebrar els 25 anys produint el seu espectacle més ambiciós. En escena, quatre músics interpreten en directe la partitura de Jesús Rodríguez Picó. Els tres actors es desdoblen per donar moviment a tots els personatges de *Polzet*. Lluís Graells s'ha inspirat en una pel·lícula de Segundo de Chomón i li ha donat un pròleg i un epíleg que embolcalen el conte cruel i li donen nous elements de debat. El rondallaire és l'ogre caigut en desgràcia. La seva dona, que tant el temia, ara s'atreveix a perseguir-lo a cops de paraigua. Pa Sucat és de les companyies que defensen una dramaturgia sucosa. En format de conte, a la narració hi ha des dels pares que abandonen els fills fins al nen que és rebutjat pels pares i la capacitat d'aquest de superar les adversitats. És un treball ben mesurat en ritme i dramaturgia que renuncia a la cantarella fàcil i l'argument ensucrat. I Chomón? Hi ha passatges que es resolen amb un cinema auster, que no abandona la manipulació artesanal. És coherent amb la posada en escena i aporta agilitat. Es mereixen l'èxit que tindran.

